

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 154/2016-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Čížovou, ktorá koná v mene Advokátskej kancelárie JUDr. Zuzana Čížová, s. r. o., J. Jesenského 69, Bánovce nad Bebravou, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. OUV-289/20-2001, postupom Okresnej prokuratúry Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 415/2001, postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 85/2006 a postupom Krajského súdu Trenčína v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 7/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín [ďalej len „polícia“, v citáciách aj „porušovateľ v 1) rade“] v konaní vedenom pod sp. zn. OUV-289/20-2001, postupom Okresnej prokuratúry Trenčín [ďalej len „okresná prokuratúra“, v citáciách aj „porušovateľ v 2) rade“] v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 415/2001, postupom Okresného súdu Trenčín [ďalej len „okresný súd“, v citáciách aj „porušovateľ v 3) rade“] v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 85/2006 a postupom Krajského súdu Trenčína [ďalej len „krajský súd“, v citáciách aj „porušovateľ vo 4) rade“] v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 7/2014.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplynulo najmä, že:

„(...) Dňa 18.06.2001 vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, t. j. porušovateľ v 1) rade uznesením ČVS: OUV-289/20-2001 začal trestné stíhanie vo veci trestného činu sprenevera podľa § 248 ods. 1 ods. 4 písm. c) Trestného zákona, čím bolo začaté trestné konanie podľa § 10 ods. 15 Trestného poriadku, ktoré je predmetom tejto sťažnosti.

V tom istom roku vyšetrovateľ vzniesol obvinenie proti sťažovateľovi. Dňa 09.01.2002 v Banskej Bystrici vypočul sťažovateľa ako svedka, v trestnej veci obvineného [REDAKOVANÉ], stíhaného pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c) Trestného zákona, vedenej pod sp. zn. OUV-289/20-2001.

Dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonával podľa § 174 Trestného poriadku účinného do 31.12.2005 a podľa § 230 Trestného poriadku účinného od 01.01.2006 porušovateľ v 2) rade.

Až dňa 11.07.2006, t. j. po uplynutí piatich rokov, podala Okresná prokuratúra Trenčín, t. j. porušovateľ v 2) rade vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pv 415/2001 Okresnému súdu Trenčín, t. j. porušovateľovi v 3) rade obžalobu na sťažovateľa(...)

(...) Okresná prokuratúra Trenčín podala obžalobu na sťažovateľa pre spáchanie pokračovacieho trestného činu, pre ktorý sťažovateľovi hrozilo uloženie trestu odňatia slobody na dva až osem rokov. (...)

(...) Okresný súd Trenčín, t.j. porušovateľ v 3) rade v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 4T 85/2006 od podania obžaloby dňa 11.07.2006 viac ako tri a pol roka nekonal. V trestnom spise sa nachádza dokonca pod sp. zn. Spr 829/09 upozornenie predsedníčky súdu JUDr. Moniky Jankovskej na povinnosť konať vo veci plynulo, bez zbytočných prieťahov.

Po uplynutí viac ako troch rokov porušovateľ v 3) rade nariadil verejné zasadnutie na deň 18.02.2010 a následne vydal dňa 22.02.2010, t.j. po tri a pol roka od podania obžaloby, trestný rozkaz č. k. 4T 85/2006-415, IČS: 3106011065, ktorým uznal sťažovateľa vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1. 4 písm. b) Tr. zákona účinného do 01.01.2006, uvedeného v obžalobe Okresnej prokuratúry Trenčín podanej dňa 11.07.2006.

Porušovateľ v 3) rade sťažovateľa odsúdil podľa § 250 ods. 4 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 s prihliadnutím na § 353 ods. 2 písm. a) Tr. poriadku na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Porušovateľ v 3) rade podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zákona účinného do 01.01.2006 u sťažovateľa výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 určil skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Proti trestnému rozkazu č. k. 4T 85/2006-415, IČS: 3106011065 zo dňa 22.02.2010 vydanému porušovateľom v 3) rade podal sťažovateľ v zákonnej lehote odpor.

Po uplynutí ďalších viac ako tri a pol roka, nariadil porušovateľ v 3) rade na deň 05.11.2013 v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4T 85/2006 hlavné pojednávanie.

Na hlavnom pojednávaní dňa 05.11.2013, viac ako sedem rokov po podaní obžaloby na sťažovateľa, rozhodol porušovateľ v 3) rade rozsudkom č. k. 4T 85/2006-457, IČS: 3106011065 zo dňa 05.11.2013 tak, že obžalovaný sťažovateľ sa oslobodzuje podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 11.07.2006, č. k. 1Pv 415/2001-191 pre skutky právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin podvodu v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 k § 250 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Tr. zákona účinného do 31.12.2005, uvedené v obžalobe podanej dňa 11.07.2006, pretože oba žalované skutky nie sú trestným činom.

Okresná prokuratúra Trenčín (porušovateľ v 2) rade) proti výroku o oslobodení sťažovateľa podala odvolanie, ktorého písomné odôvodnenie doručila porušovateľovi v 3) rade dňa 14.01.2014. (...)

Krajský súd v Trenčíne, t.j. porušovateľ v 4) rade, ktorému bol spis predložený dňa 16.01.2014, nekonal vo veci desať mesiacov. Až na podnet sťažovateľa zo dňa 21.10.2014, ktorý bol doručený súdu dňa 27.10.2014, uznesením sp. zn. 23To/7/2014-480, 3106011065 zo dňa 01.12.2014 rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátorky zamietá, pretože nie je dôvodné.

Porušovateľ v 4) rade rozhodol o odvolaní Okresnej prokuratúry rade po viac ako desiatich mesiacoch od jeho podania.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/7/2014-480, 3106011065 zo dňa 01.12.2014, ktoré bolo zároveň aj posledným úkonom v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi, bolo sťažovateľovi doručené dňa 26.01.2015, od kedy začala plynúť aj lehota na podanie sťažnosti. (...)

Sťažovateľ má za to, že v jeho prípade mala byť aplikovaná všeobecná zásada uznávaná aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citelného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie. Porušovatelia v 1) až v 4) rade mali povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania vrátane poškodených strán.

K porušeniu článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd došlo konaním porušovateľov v 1) až v 4) rade tým, že porušovatelia v 1) až v 4) rade spôsobovali prieťahy v konaní tak, že vo veci vedenej pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Trenčín pod ČVS: OUV-289/20-2001, pred Okresnou prokuratúrou Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 415/2001, pred Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 4T 85/2006 a pred Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 23To/7/2014 nekonal, v dôsledku čoho trvalo predmetné trestné konanie skoro 14 rokov.

Pre sťažovateľa malo riadne prešetrenie okolností naznačujúcich spáchanie trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zákona účinného do

31.12.2005 eminentný význam, čo malo pre porušovateľov v 1) až v 4) rade znamenať, aby vo vyšetrovaní postupovali s osobitnou starostlivosťou, efektívne a čo najrýchlejšie vykonali všetky úkony vyšetrovania a vec ukončili v lehote primeranej zložitosti veci.

Dĺžka trestného konania v priamej príčinnej súvislosti privodila sťažovateľovi neprimeranú právnu neistotu, ktorá sa premietla nielen do straty pracovného postavenia a funkcií, ale aj do osobných problémov vyplývajúcich z nekonečného konania, nakoľko sťažovateľovi hrozil trest odňatia slobody na dva až osem rokov.

Neprimerane dlhé vedenie trestného konania spôsobilo, že sťažovateľ bol odvolaný z funkcie prokuristu spoločnosti Pocket Aces spol. s r.o.(...) (v súčasnosti IL Invest, s.r.o...), nakoľko valné zhromaždenie spoločnosti malo pochybnosti o bezúhonnosti sťažovateľa.

Porušovateľom v 1) až v 4) rade počas trestného konania nebránili žiadne okolnosti v tom, aby trestné konanie napredovalo. Postup porušovateľov v 1) až v 4) rade nebol efektívny a nevedol po dobu skoro 14 rokov k skončeniu trestného konania.

Trestná vec sťažovateľa nebola právne ani skutkovo zložitá a sťažovateľ sa žiadnym spôsobom na zbytočných prieťahoch v konaní v žiadnej fáze trestného konania nepodieľal. Za týmto účelom navrhujeme, aby sa Ústavný súd Slovenskej republiky oboznámil s celým spisovým materiálom týkajúcim sa celého trestného konania.

Sťažovateľ má zo, že v predmetnom trestnom konaní vedenom proti nemu bol postup porušovateľov v 1) až v 4) rade z hľadiska naplnenia práva obvineného na konanie bez zbytočných prieťahov svojvoľný a neodôvodnený.

Porušovatelia v 1) až v 4) rade nekonali dostatočne efektívne, keďže účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádzal sťažovateľ, a dosiahnutie právoplatného rozhodnutia, pričom tento účel bol naplnený až po skoro 14 rokov trvajúcim konaní.

Nakoľko za zbytočný prieťah v konaní možno považovať dobu nečinnosti alebo zjavnej neefektívnej činnosti príslušného orgánu pri napĺňaní účelu Trestného poriadku, predovšetkým požiadavku, aby trestné činy boli náležite zistené, konanie porušovateľov v 1) až v 4) rade vykazuje znaky porušenia práva sťažovateľa na prerokovanie veci v primeranej lehote bez zbytočných prieťahov. (...)

Nakoľko dĺžka namietaného konania bola už prima facie neprimeraná, keďže porušovatelia v 1) až v 4) rade konali neprimerane dlho a zbytočné prieťahy spôsobené

porušovateľmi v 1) až v 4) rade spôsobili trvanie trestného konania v skutkovo a právne jednoduchej veci v dĺžke skoro 14 rokov, s poukazom na stabilizovanú judikatúru Ústavného súdu SR, má sťažovateľ za to, že v jeho prípade by bolo bez právneho významu dožadovať sa nápravy pred podaním tejto sťažnosti, i keď za jeden z prostriedkov nápravy možno považovať výzvu zo dňa 21.10.2014. Sťažovateľ má s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR za to, že uplatnenie ochrany ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nie je podmienené využitím možnosti uvedenej v § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov v znení neskorších predpisov (dnes ust. zákona č. 757/2004 Z. z.).

(...) sťažovateľ [si] uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie svojho ústavného práva a práva garantovaného mu medzinárodným dohovorom ratifikovaným Slovenskou republikou.

Dôvodom, pre ktorý sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia je skutočnosť, že porušovatelia v 1) až v 4) rade nielenže nenapraviteľne zasiahli do práva sťažovateľa, ale tiež v dôsledku týchto zásahov negatívne a neodstrániteľne ovplyvnili ekonomickú situáciu sťažovateľa, nakoľko tento bol dlhodobo stíhaným, v dôsledku čoho bol odvolaný z funkcie prokuristu spoločnosti a prišiel o možnosť zárobku.

Zohľadňujúc predovšetkým celkové neprimerane dlhé obdobie trestného konania, v ktorom došlo k zbytočným prietahom, ale aj závažnosť vyšetrovaného trestného činu a jeho dopad na osobu sťažovateľa, sťažovateľ má za to, že v danom prípade bude priznanie finančného zadostučinenia v sume 30.000,- € (slovom tridsaťtisíc eur) primerané a k uhradeniu tohto navrhujeme zaviazat' porušovateľov v 1) až v 4) rade.

Vzhľadom na popísaný skutkový stav veci a odôvodnenie porušenia práva sťažovateľa(...) navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal tento nález:

Základné právo [redacted] (...) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. OUV-289/20-2001, postupom Okresnej prokuratúry Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 415/2001. postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 4T 85/2006, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23To/7/2014, porušené bolo.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 30.000.-€ (slovom tridsaťtisíc eur), ktoré sú povinní mu vyplatiť

a) Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Trenčíne v sume 10.000.-€ (slovom desaťtisíc eur),

b) Okresná prokuratúra Trenčín v sume 5.000,-€ (slovom päťtisíc eur),

c) Okresný súd Trenčín v sume 10.000,-€ (slovom desaťtisíc eur),

d) Krajský súd v Trenčíne v sume 5.000,-€ (slovom päťtisíc eur),

do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Porušovatelia v 1) až v 4) rade sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia, ktoré v prípade úspechu sťažovateľ vyčísli.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom polície v konaní vedenom pod sp. zn. OUV-289/20-2001, postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 415/2001, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 85/2006 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 7/2014.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

1. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľ „dozvedel“ o zbytočných prietáchoch, teda o „inom zásahu“ krajského súdu, ktorého označil za posledného účastníka tohto konania. Keďže napadnuté konanie krajského súdu - ako to sám sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti – skončilo právoplatným uznesením krajského súdu č. k. 23 To 7/2014-480 z 1. decembra 2014 (*„ktoré bolo zároveň aj posledným úkonom v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi“*), sťažovateľ sa o namietaných zbytočných prietáchoch mohol dozvedieť najneskôr v uvedený deň, pretože podľa zistenia ústavného súdu sa osobne zúčastnil tohto odvolacieho konania. Pretože predmetná sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu v čase (26. marca 2015), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

2. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z listu predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 182/2016 z 9. februára 2016 a z jeho príloh (zápisnica o verejnom zasadnutí krajského súdu vo veci sp. zn. 23 To 7/2014 a uznesenie krajského súdu č. k. 23 To 7/2014-480, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1. decembra 2014) vyplýva, že napadnuté konanie bolo na krajskom súde (vrátane

napadnutých konaní, ktoré tomuto konaniu predchádzali) skončené 1. decembra 2014. Sťažovateľ sa napriek tomu na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až podaním z 26. marca 2015, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na políciu, okresnej prokuratúre, okresnom súde a krajskom súde, ktorých sťažovateľ označil za účastníkov konania, už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2016